

Θεὸν μεθ' ὧν τῶν ἀναγκῶν μας, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐλαχίστων, καὶ νὰ τὸν συμβουλευώμεθα ἐν παντὶ διαλογισμῷ καὶ σχεδίῳ τῆς ζωῆς. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔχῃ καιρὸν νὰ χρωματίσῃ τόσα ὠραῖα ἔντομα καὶ πτηνὰ

καὶ νὰ κατασκευάσῃ τόσον ποικίλα καὶ ὠραῖα κρύσταλλα, θὰ ἔχῃ βεβαίως ἄπειρον εὐκαιρίαν νὰ προσέχῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων του.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΜΗΤΗΡ.

•Μὲ φαίνεται, ὅτι εἶσαι πολὺ ἄτακτον παιδί, κοκὸνα Κλημεντίνα,• ἔλεγε μίαν πρωτὴν ἡ μικρὰ Καίγγο εἰς τὴν κοῦκλαν τῆς, τῆς ὁποίας τὰ φορέματα ἔχε πλύνει καὶ ἐπροσπάθει νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τινος

σχοινίου διὰ νὰ στεγνώσουν. «Ναὶ, ἀκοῦς τί σοῦ λέγω: Εἶσαι πολὺ ἄτακτη, διότι λερώνεις τὸ λευκόν σου φόρεμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Κότταξ ἀταῖς ταῖς κάλτσαις! πόσον καθαράς καὶ λευκαῖς ἦσαν χθὲς καὶ πῶς τὰς ἔκαμες σήμερον!»

Ἄλλ' ἡ Κλημεντίνα ἐκάθητο εἰς τὴν κοῦνιά τῆς

μειδιῶσα χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ποσῶς· τοῦτο δὲ ἔκαμνε τὴν μικρὰν Κατίγγο ν' ἀπορῇ.

Μόλις εἶχεν ἀπλώσει τὰ φορέματα τῆς κούκλας τῆς καὶ ἰδοὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τρέχων ὁ ἀδελφός τῆς Κάρολος, καὶ πρὶν ἢ ἡ Κατίγγο προφθάσῃ νὰ σηκώσῃ τὴν κούκλαν τῆς, αὐτὸς τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὴν ἐδάγκασεν εἰς τὸν βραχίονα τόσον δυνατὰ, ὥστε ἐξῆλθον ἐξ αὐτοῦ τὸ ρινίσματα τοῦ ξύλου, μὲ τὰ ὅποια ἦτο παραγεμισμένος. Ἔπειτα δὲ, ὡς νὰ ἔκαμε καμμίαν μεγάλην παλικαριάν, «Κύτταξε ἐδῶ, — ἐφώναζε τῆς ἀδελφῆς του, — κύτταξε πῶς τρέχουν τὰ αἵματά της!»

«Εἶσαι τῷ ὄντι κακὸν παιδίον, Κάρολε!» ἐξεφώνησεν, ἡ Κατίγγο. Πόσον σκληρὸς εἶσαι νὰ δαγκάσῃς τὴν καυμένην τὴν Κλημεντίναν τόσον δυνατὰ! Ἄν ἤσουν οὐ εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ σὲ ἐδάγκανε κανεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἐπήγγαινον αἱ φωναὶ σου εἰς τὴν Πόλιν!»

«Ἐννοεῖται! εἶπε γελῶν ὁ Κάρολος, — διότι ἐγὼ ἔχω αἰσθησθῆναι, ἐνῷ ἡ κούκλα σου δὲν ἔχει.»

«Τί τρέχει; τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῶν παιδίων, ἐλκυοθεῖσα ἐκεῖ ἀπὸ τὰς φωνάς.

«Τί νὰ τρέχῃ,» εἶπεν ἡ Κατίγγο. «Ὁ Κάρολος ἐδάγκασε τὴν κούκλαν μου τόσον δυνατὰ, ὥστε τῆς ἐξέσχισε τὸν βραχίονα καὶ ἰδοὺ ἐξέρχονται τὰ ρινίσματα τοῦ ξύλου, τὰ ὅποια χωρατεύουν ὀνομάζει, τὰ αἵματα τῆς Κλημεντίνας. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εἶναι πολὺ σκληρὸν παιδί καὶ ἀσπλαγχνον, διότι δὲν τὴν λυπεῖται ποσῶς.»

«Νὰ λυπηθῶ ἕνα ἀναίσθητο πρᾶγμα!» ἐφώναζεν ὁ Κάρολος, — εἶναι ἀνοησία. Δὲν βλέπεις, ὅτι ἂν καὶ τὴν ἐδάγκασα τόσον δυνατὰ καὶ ἐβγήκαν τὰ αἵματά της, πάλιν χαμογελᾷ ὡς νὰ μὴ ἐπαθε τίποτε. Μὲ φαίνεται δὲ, ὅτι ἐπόνεσε περισσότερον τῆς κούκλας ἢ προκομμένη ἀδελφή μου!

«Ἀλλὰ, μητέρα, — ἠρώτησεν ἡ Κατίγγο στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς, — διατί ἡ Κλημεντίνα ἡ ὅποια φαίνεται καθ' ὅλα ὡς ἐν μικρὸ κορίτσι νὰ μὴν ὀμνῇ, οὔτε νὰ κινῆται, οὔτε νὰ αἰσθάνεται;»

«Διότι, — ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, — δὲν ἔχει ψυχὴν. Εἶναι ἀπλῶς ἐκ πηλοῦ ἐν μορφῇ ἀνθρωπίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα τὸ ἐποῖον ζωοποιεῖ. Τοιοῦτος ἦτον ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἀδάμ, πρὶν ἢ ὁ Κύριος ἐμφυσήσῃ εἰς τοὺς μυκτῆράς του καὶ τὸν κάμῃ ψυχὴν ζῶσαν. Εἶχεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν ἦτο ζῶν, ἕως οὗ ὁ Πλάστης του τῷ μετέδωκε τὴν ζωὴν διὰ τῆς ἐμφυτεύσεως τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμά του. Πόσον εὐγνώμονες, λοιπὸν, πρέπει νὰ ἡμεθα εἰς τὸν Οὐράνιόν μας Πατέρα, ὅστις

ὄχι μόνον ἔπλασε τὰ σώματά μας τόσον ὥρατα, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπροίκισε μὲ ζωὴν, μὲ ψυχὴν καὶ μὲ νοῦν, διὰ νὰ ἡμεθα ἡμεῖς εὐτοχεῖς καὶ νὰ κάμνωμεν ἄλλους εὐδαίμονας.

ΔΙΟΠΕΤΕΣ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Εἰς τὸ προλαβὼν φύλλον ὑπεσχέθημεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας εἰκόνα τοῦ Διοπετοῦς ἀγάλματος τῆς θεᾶς τῶν Ἐφεσίων Ἀρτέμιδος, καὶ ταύτην παραθέτομεν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ὅπερ ἐπιστεύετο, ὅτι ἔπεσον ἐξ οὐρανοῦ, ἦτο ἀγροικὸν τι ὁμοίωμα γυναικός· ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων, τοῦτο δὲν ἦτο εἰμὴ ἀπλὴ κεφαλὴ μὲ ἀμορφὸν τινα κορμὸν, ὑποστηριζόμενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ ῥάβδων. Λέγεται, δὲ, ὅτι ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου ἀμπέλου, καὶ ἦτο τόσον ἀρχαῖον, ὥστε ἐπέζησε νὰ ἴδῃ ἑπτὰ ἀνοικοδομήσεις τοῦ ναοῦ.

Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα ὁμοῦς τοῦτο ἦτο ἐκ χρυσοῦ. Ἡ προκειμένη εἰκὼν τοῦ Διοπετοῦς ἀγάλματος εἶναι τρόπον τινὰ Πάνθεον τῶν Ἀσιατικῶν καὶ Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων. Εἶναι δὲ μούμια Αἰγυπτιακὴ μάλλον ἢ ὥραϊον Ἑλληνικὸν ἄγαλμα. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπ' αὐτοῦ παραστάσεων ἡ ἀξιοσημειωτάτη εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς πύργος, ὅστις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ ἀγάλματα τῆς Συδῆλης· ὁ ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς κύκλος παριστᾷ τὴν σελήνην· τὰ δὲ ζώδια τοῦ ταύρου, τῶν διδύμων καὶ τοῦ καρκίνου ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, οἱ κάτωθι τοῦτων δύο στέφανοι, ὁ εἰς ἐξ ἀνθέων καὶ ὁ ἕτερος ἐκ βαλάνων, οἱ πολυάριθμοι μα-